

בג"צ 11198/02

בבית-המשפט העליון
בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

קבוע ליום 19.5.03

העותרים:

1. דירייה, ת"ז
2. ע'ית' (גית), ת"ז
3. חאמד, ת"ז
4. דירייה ת"ז
5. המוקד להגנת הפרט

כולם ע"י ב"כ עו"ד תמר פלג שריק /או יוסי וולפסון
מהמוקד להגנת הפרט, רח' התנאים 12, ת"א 69209,
טל. 03-6421859, פקס. 03-7440621

נגד

המשיבים:

1. מפקד מתקן הכליאה הצבאי עופר
 2. מפקד כוחות צה"ל באיו"ש
- ע"י פרקליטות המדינה

בקשה לצירוף מסמכים

בית-המשפט הנכבד מתבקש לקבל את המסמכים המצורפים ומסומנים ע'9, ע'10, ע'11 ו-ע'
12.

ואלה נימוקי הבקשה:

1. עניינה של העתירה זכותם של הכלואים מתקן הכליאה "עופר" לקבל ביקורים של בני משפחותיהם. זכות זו אינה שנויה במחלוקת הצדדים.
2. כאמור בהחלטת בית המשפט הנכבד מתאריך 16.2.2003 "מהודעתו ... המשלימה של על של בא כוח המשיבים נובע כי כבר נעשו סידורים מתאימים להסעת בני המשפחה לביקורים אצל הכלואים, החל מיום 9.3.03 ואילך, מן הערים יריחו, קלקיליה ורמאללה, כאשר קיימת כוונה להרחיב את ההסעות גם למקומות אחרים, ככל שהמצב בשטח יאפשר זאת." לאור זאת החליט בית-המשפט הנכבד להשאיר את העתירה תלויה ועומדת "במטרה לשוב ולבחון בעוד כשלושה חודשים אם סידורי ההסעה הורחבו למקומות ישוב נוספים ברחבי האזור."
3. מאז ניתנה החלטה זו התברר לעותרים כי המשיב אינו עומד בהתחייבויותיו. ביקורים אינם מתקיימים – והפעם בשל בעיות הנוגעות לאופן ניהול הביקורים ולקריטריונים שמפעיל המשיב בנוגע לזכאות להשתתף בביקורים.
4. המסמכים שהעותרים מבקשים להגיש מציגים את הבעיות הללו.
המסמך **ע'9** הוא תצהיר של העותר 3, שהוא נציג של העצורים מול הנהלת הכלא.
המסמך **ע'10** הוא מכתב ממחלקת הדין הבינלאומי בפרקליטות הצבאית הראשית, ובו פירוט נהלים שנקבעו לגבי הביקורים.
המסמך **ע'11** הוא מכתבה של ב"כ העותרים מ-3.3.2003, בהתייחס למכתב ע'10.
המסמך **ע'12** הוא מכתבו של ב"כ העותרים בעניין משפחה של כלוא שאינה יכולה לבקר בשל הקריטריונים של המשיב וסירובו לאפשר את הביקור לאשת הכלוא.
5. ואלה עיקרי הבעיות העולות מהמסמכים:

א. לא כל בני-המשפחה המעוניינים לבקר יכולים לעשות כן.

המשיבים קבעו קריטריונים צרים ביותר לבני המשפחה הזכאים להשתתף בביקורים: אך ורק לבת-זוג, אב, אם וילדים קטנים. לפי המסמך ע'10 מותר גם ביקור סב וסבתה, וביקור ילדים מוגבל עד לגיל 13. מדובר בצמצום הזכויות הקבועות בתקנות המעצר המנהלי. ראו התייחסות לכך גם במסמך ע'11. עניינם של קריטריונים, ומקל וחומר קריטריונים צרים אלו, לא נזכר אף לא נרמז בהודעות מטעם המשיב לבית-המשפט.

בנוסף, מונעים המשיבים חלק מבני המשפחה, הנופלים תחת אותם קריטריונים צרים, מלהשתתף בביקורים. כתוצאה מכך, מוסר העותר 3 בתצהירו, ידוע לו על כ-20 כלואים (אך ורק מאותן נפות מהן כבר אושרו ביקורים), שאין מי שיכול לבקרם. כאשר בני המשפחה הבוגרים מנועים מביקור, אין גם אפשרות להביא את הילדים לביקור אביהם באמצעות משפחה אחרת מהאותה העיר המבקרת את הכלוא שלה.

המסמך ע'12 הוא מכתב של ב"כ העותרים לסגן היועמ"ש של המשיב 2, המדגים את הבעיה. באותו מקרה מדובר בכלוא שפוט, שנעצר בחודש אוקטובר. לכלוא אישה וארבעה ילדים קטנים בגילאים שמשנתיים ועד עשר שנים. המשיבים מנעו מאשת הכלוא לבקרו, כנראה בטענה של טעמי ביטחון. אמו של הכלוא נפטרה. אביו עיוור ואינו יכול לבקר – בוודאי לא בתנאים שיתוארו להלן, ובוודאי לא לקחת עמו את ילדיו הקטנים של הכלוא. התוצאה היא שאין מי שיבקר את הכלוא וילידים אין דרך לראות את אביהם.

כאמור, מדובר במקרה ייצוגי, לא במקרה יחיד.

ב. המתקן בו נערכים הביקורים מצוי בסככה מוארכת. בין הכלואים לבין המשפחות מפרידות שתי מחיצות מקבילות – אטומות בחלקן התחתון ומרשתות למעלה מזה. בין המחיצות מרחק של כמטר וחצי, וחיילים סובבים ביניהן. כעשרים עצורים אמורים לעמוד מהצד האחד של מחיצה אחת, ואילו כל בני משפחותיהם אמורים לעמוד מהצד השני של המחיצה השנייה. אין שום חציצות שיאפשרו לכל משפחה לדבר בנפרד ובמידה של פרטיות עם הכלוא אותו באה לבקר. התוצאה היא בליל של צעקות וקריאות, שאינו מאפשר שיחה.

לפי בירורים שערכו ב"כ העותרים, במתקני מעצר אחרים בהם נהוגה מחיצת רשת כפולה, הרווח בין שתי הרשתות קטן בהרבה והוא עומד על 30-50 ס"מ. מחיצה כפולה זו מאפשרת לכלואים ולמשפחותיהם לשמוע אלו את אלו ללא צעקות, גם אם ללא פרטיות.

ג. המחיצות שבין הכלואים למשפחותיהן הן אטומות עד לגובה של 1.60 מטר. מעל גובה זה הן עשויות מרשת צפופה ביותר. כתוצאה מכך:

(1) הכלואים לא יכולים לראות את ילדיהם (ולהפך), שכן רוב הילדים נמוכים מגובה זה.

(2) גם חלק מהמבוגרים אינם יכולים לראות או להיראות מבעד למחיצה. בעיקר מדובר בנשים, שרבות מהן נמוכות, אולם גם אחד מהעצורים היה נמוך מגובה המחיצה ואשתו לא יכלה למוצאו בין הכלואים שזכו לביקור.

(3) לא ניתן לקיים את הביקור בישיבה על ספסלים או כסאות, והמבקרים והכלואים צריכים לעמוד על רגליהם לאורך כל הביקור.

(4) גם כשניתן לראות את האדם שמעבר למחיצות, המראה מטושטש מאוד בשל הרשת הכפולה והצפופה.

לפי בירור שערכו ב"כ העותרים, הקטע האטום במחיצה הקיימת במתקן הכליאה בקציעות נמוך בהרבה, ואילו במגידו הביקורים מתקיימים בישיבה על ספסלים.

ד. משך הזמן שקבעו המשיבים לכל ביקור הועמד על חצי שעה – ומדובר בבני משפחה שחלקם לא התראו אלו עם אלו כבר שנה שלמה! גם בעניין זה הנורמות המקובלות במתקנים אחרים גבוהות בהרבה (למשל, פי שלושה במגידו). עניין משך הביקור נזכר גם במסמך ע'10.

ה. תדירות הביקורים, כפי שנמסרה לכלואים, אמורה הייתה להיות ביקור אחד לחודש. תדירות זו היא נמוכה ממה שנדרש על-פי תקנות המעצר המנהלי (שצורפו לעתירה כנספח ע'6), המחייבות ביקור לפחות אחת לשבועיים. ענין תדירות הביקורים נזכר גם במסמך ע'10.

ו. המשיבים לא מאפשרים לכלואים מגע ישיר עם ילדיהם הקטנים ואף לא עם תינוקות. מקובל, שילדים קטנים יכולים להיכנס, במהלך חלק מהביקור, למקום בו נמצאים הכלואים, כדי לאפשר מגע ללא מחיצות. לפי בירורי ב"כ העותרים, כך הוא הנהג במגידו.

ז. לא הוכן מתקן המתנה למשפחות המחכות לביקור – ולו המתקן המינימלי ביותר (מתקן כזה עשוי לכלול רחבה, סככה, ספסלים, מתקן שתייה, מתקן שירותים, פינת משחקים לילדים קטנים). המשפחות נאלצו להמתין שעות ארוכות באוטובוסים.

ח. למרות שנקבעה רשימה של פריטים שבני-המשפחות יכולים להעביר לכלואים (סוגים שונים של בגדים, חפצים אישיים ומזון) – בפועל סירבו שלטונות הכלא להעביר את הפריטים שהובאו למעט פריט ביגוד אחד לכל כלא.

6. במתכונת זו לא ניתן לקיים ביקורים. כפי שמתאר זאת העותר 3 בתצהירו (ע'9):

זמן קצר לאחר תחילת הביקור ראינו שלא קיימים תנאים לקיומו. כפי שתארתי, קריאות בני המשפחה והכלואים התערבבו לכלל רעש כאוטי שלא ניתן היה להבין דבר. אנשים לא יכלו אפילו לראות תמיד זה את זה. לא ניתן היה להמשיך בביקור במתכונת זו, ונאלצנו להפסיק אותו.

7. המשיבים התחייבו בפני בית-המשפט להנהיג במחנה עופר ביקורי משפחה, לא קריקטורות עצובות ומשפילות של ביקורים.

בעת הדיון האחרון ניכרה נימה אופטימית, ונראה היה שהמשיבים מתחילים, אט-אט ובהדרגה, לקיים את חובותיהם, ונחוץ רק לעכוב אחר התקדמותם. והנה בינתיים חזרנו מספר צעדים לאחור.

8. ב"כ המשיבים, עו"ד שי ניצן, אינו מתנגד להגשת המסמכים – בכפוף, כמובן, לאפשרות להגיב לטענות העולות בבקשה.

בית-המשפט מתבקש, לאור כל זאת, לקבל את המסמכים הנוספים, המציגים את המצב העובדתי העדכני, שיהיה בתשתית הדיון בעתירה.

15 באפריל, 2003

יוסי וולפסון, עו"ד
ב"כ העותרים

תצהיר

אני הח"מ, חאמר, ת.ז. , לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני נציג של הכלואים בכלא עופר.
2. לפני כשבועיים היה אמור להתקיים הביקור הראשון של משפחות אצל הכלואים בכלא עופר אחרי קרוב לשנה שלא התקיימו ביקורים. הביקור היה של משפחות מאזור רמאללה, שהגיעו בהסעה של הצלב-האדום.
3. מהר מאוד הסתבר לנו שהמתקן וההסדרים לביקור לא מאפשרים ביקור בצורה סבירה או אפילו באופן הכי מינימלי.
4. ראשית, אין תנאים פיסיים להמתנה עבור בני המשפחה. בני המשפחות הגיעו באוטובוסים בסביבות שבע בבוקר והמתינו עד לצהריים לביקור. הם המתינו באוטובוסים. לא היה שום מקום מסודר לשבת בו, עם הגנה ממוג האוויר וכדומה. במדינה מתוקנת מקום ההמתנה צריך לכלול גם משחקה לילדים – אבל לא על זה אני מדבר. אני מדבר על דברים בסיסיים בהרבה – שיהיה לזקנים, לנשים, לילדים מקום מסודר לחכות.
5. שנית, המתקן לביקורים עצמם אינו מתאים. מדובר בשתי מחיצות שביניהן מרווח של כמטר וחצי. מצד אחד של המחיצה הראשונה עומדים 20 עצורים. מהצד השני של המחיצה השנייה – עשרות בני המשפחות. בין המחיצות מסתובבים חיילים. אין שום מחיצה שתפריד בין משפחה למשפחה, כך שחלל האוויר מתמלא בצעקות וקריאות שהאסירים ובני המשפחות מנסים להחליף, והן מתערבבות זו בזו ולא ניתן לנהל שום שיחה.
6. המחיצות בין הכלואים לבני המשפחה הן אטומות עד לגובה של מטר וששים ס"מ בערך. כתוצאה מכך האסירים לא יכולים לראות את ילדיהם. חלק מהנשים גם נמוכות מכדי שיראו אותן, ויש לנו גם כלוא אחד בשם , שהוא נמוך ואשתו היתה צריכה לחפש אחריו מבעד לרשת ללא הצלחה. המחיצה האטומה מונעת, כמובן, גם אפשרות לשבת במהלך הביקור – גם לאנשים מבוגרים וחולים.
7. הקטע במחיצות שהוא מרשת עשוי מרשת כ"כ צפופה, שאת האנשים בצד השני של שתי המחיצות רואים בצורה מטושטשת לחלוטין.
8. שלישית, משך הזמן שנקבע לביקור הוא קצר ביותר. הסכימו לתת לנו $\frac{1}{2}$ שעת ביקור אחת לחודש לכל כלוא. אנחנו זכאים לביקור אחת לשבועיים (לפחות העצורים המנהליים) – לפי חוק. משך הביקור צריך להיות ארוך יותר כדי שיהיה משמעותי. במקומות אחרים (כגון מגידו) מקובל ביקור של שעה וחצי – שעתיים.
9. רביעית, לא מאפשרים לנו מגע עם הילדים. מקובל שיאפשרו בסוף הביקור, משך כרבע שעה, מגע ישיר, ללא מחיצה, עם ילדים קטנים (עד גיל 10 או 13). לא מאפשרים לנו.
10. חמישית, ישנו עניין הקריטריונים לפיהם מתירים את הביקור. התירו ביקור רק לבת-זוג, אם, אם וילדים קטנים. יש אנשים שאין להם קרוב מדרגות אלו שיכול לבקר – למשל, הורים שמתו, אדם רווק, ושאר הקרובים, שעונים לקריטריונים, מנועים ביטחונית. רק מאזורי רמאללה, יריחו וטולכס יש כ-20 כאלו.
11. בנוסף, הצלב-האדום העביר למשפחות רשימה של 25 פריטים בערך שניתן להעביר לכלואים במסגרת הביקור. חפצים כגון: בגדים, נעליים, ספוג, עט, מחברת, סיגריות,

זעתר, קפה, שמן, מרווה, עלי גפן, לימון, במיה, מלוחיה. לא אפשרו להעביר את הפריטים האלו, למעט בגד אחד: עליון או תחתון.

12. אני מבקש להוסיף, שהסככה בה מתקיימים הביקורים היא סככה פתוחה ופרוצה לרוח.

13. לבסוף, לא מקובל בעינינו שמתייחסים לביקור בכלא עופר, שהוא בתוך הגדה המערבית, כאל ביקור בכלא שבתוך ישראל. כשמדובר בביקור בכלא בתוך ישראל, מובן שנחוץ היתר כניסה לישראל. אבל מדוע נחוץ היתר כדי להגיע לכלא שמצוי בתוך הגדה?

14. כאמור, לפני כשבועיים צריך היה להתקיים הביקור הראשון. זמן קצר לאחר תחילת הביקור ראינו שלא קיימים תנאים לקיומו. כפי שתארתי, קריאות בני המשפחה והכלואים התערבבו לכלל רעש כאוטי שלא ניתן היה להבין דבר. אנשים לא יכלו אפילו לראות תמיד זה את זה. לא ניתן היה להמשיך בביקור במתכונת זו, ונאלצנו להפסיק אותו.

15. מאז איננו מוכנים לקבל ביקורים, עד שלא יוסדר אופן סביר לקיומם. אנחנו במו"מ עם הנהלת הכלא בעניין זה.

16. זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי זה, אשר תורגם לי לערבית ע"י עו"ד לינה אבו מוד זועבי, אמת.

המצהיר

הנני מאשרת בזה כי ביום 26.3.03 הופיע בפני עורכת הדין לינה אבו-מוד זועבי, במחנה עופר, מר חאמד המוכר לי באופן אישי, ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה.

לינה אבו-מוד זועבי, עו"ד

(ת.ש. 23959)

מפקדת הפרקליט הצבאי הראשי
מחלקת הדין הבין-לאומי
טל': 03-5694134
מטפ'לי: 0302-4184
פקס': 03-5693320

הק 33 (18) ביקורי משפחות
כ"ג באדר א' התשס"ג
25 במרואר

31708 2003
המוקד להגנת הפרט
נכנס ביום
26-02-2003
21895

באמצעות פקס: 02-6276317

לכבוד
עו"ד טארק איבראהים
המוקד להגנת הפרט
רחוב עוביידה 4
ירושלים 97200

א.נ.

הנדון: ביקורי משפחות אצל כלואים פלסטינים המוחזקים בידי ישראל
שלך: 31708 מיום 4.11.02

1. בהמשך למכתבך שבסימוכין, נבקש להביא בפניך את התייחסותנו לנושא שבנדון. מבירורים שערכנו מול הגורמים המקצועיים ביחס לסוגיות המועלות במכתבך עלו הפרטים הבאים:

א. ביום 9.3.03 צפויים להתחדש, בסיוע ארגון הצלב האדום הבין-לאומי, ביקורי המשפחות ממרחב הערים רמאללה, קלקיליה ויריחו באיו"ש למתקני הכליאה ובתי הסוהר בישראל, כמו גם למתקן עופר באיו"ש. ביקורי המשפחות מאזח"ע מתבצעים באופן שוטף מזה זמן.

ב. על פי הקריטריונים המנחים שנקבעו על ידי גורמי הביטחון, בני המשפחה הרשאים לבקר את קרוב משפחתם הכלוא הם אלה: רעייתו, אביו או אמו, סבו או סבתו וילדיו שטרם מלאו להם 13 שנים (ילדים - בלא הגבלת מספרית). ביקורי אחים ואחיות אינם מותרים לעת הזו. כמו כן, יציאת קרובי משפחה בעלי מניעה ביטחונית, מותנית באישור גורמי שירות הביטחון הכללי. יודגש, כי קריטריונים אלה חלים על בני משפחה מאיו"ש ואזח"ע באופן זהה.

ג. תדירות הביקורים המתוכננת היא אחת לשבועיים או לחודש, למשך חצי שעה עד שעה (כתלות במתקן ובאזור בו הוא מצוי).

ד. בקשות שעניינן ביקור בני משפחה הכלואים בידי ישראל (בקשות שגרניות וחריגות כאחד) מועברות באמצעות ארגון הצלב האדום אל משרדי התיאום והקישור באיו"ש ובאזח"ע; ונבחנות בהתאם. בקשות

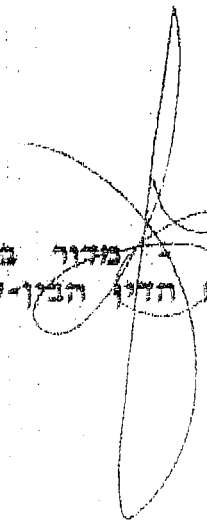
אשר אינן עולות בקנה אחד עם הקריטריונים שנקבעו, תיבחנה באופן חריג ופרטני.

2. בשאלות נוספות בנושא, ניתן לפנות ישירות למפקדי מתקני הכליאה השונים, ובמידת הצורך - לגורמי הייעוץ המשפטי באיו"ש ובאזח"ע.

3. אנו מתנצלים על העיכוב במתן המענה, אשר נבע מרצוננו לערוך בירורים מקיפים אל מול הגורמים המקצועיים באשר לסוגיות שהועלו במכתבך.

בברכה,

גל עשהאל
קצין ייעוץ - מדור ביטחון
בשם רמ"ת הדיוח הבין-לאומי

הערות: איו"ש - היועמ"ש
תפ"ש - רמ"ת מידע ותיאום
אזח"ע - היועמ"ש
מקמצי"ר - רע"ן כליאה

מסודה של ד"ר לטטה זלצברגר - עמותה רשומה
/ Dr. Lotte Salzberger - Registered Association
امستد د. لوطه زلتسبرغر - مكتب الشكاوي - م

3.3.03
מצ-עפ-בק/303030

מוקד להגנת הפרט
נכנס ביום
04-03-2003

לכבוד
סגן גל עשהאל
קצין יעוץ מדור ביטחון
מחלקת הדין הבינלאומי
מפצ"ר

א. ג.

הנדון: ביקורי משפחות במת"כ עופר
מכתבך חק 18)33 (ביקור משפחות 631, מיום 25 בפברואר 2003

א. הנבי להודות לך על מכתבך שבסימוכין ולתקן אי אלו טעויות שנפלו בו, מהן חשובות פחות ומהן חשובות יותר.

ב. עו"ד סארק איבראהים, שעזב את עבודתו במוקד להגנת הפני כשלושה חודשים, לא המשיך לטפל בנושא שבדון.

ג. מאידך גיסא, ביום 30.12.02 הוגשה עתירה לבג"צ על ידי עו"ד יוסי זולפסון והח"מ (בג"צ 11198/02)

ד. בעתירה הועמדו המשיבים, מפקד כוחות צה"ל באזור ומפקד מת"כ עופר על חובתם שלהם לקיים ביקורי משפחה סדירים, איש איש במסגרת תפקידו וסמכויותיו הכלליות מכות חיקוקי הביטחון (סעיף 12 א לצו בדבר בתקן כליאה (אזור הגדה המערבית) (מס' 29), תשכ"ז - 1967, תקנה 11(א) לתקנות בדבר מעצר מנהלי ונורמות המשפט הבינלאומי ובהן הוראות אמנות ז'נבה הרביעית, STANDARD MINIMUM RULES FOR THE TREATMENT OF PRISONERS, 1955, ועוד.

ה. בהודעות פרקליטות המדינה, זו שנמסרה בכתב לקראת הדין וזו שניתנה בעל פה בפני בית המשפט לא נזכרה דבר בעניין שלילת זכות הביקור מבין משפחה כזה או אחר, אלא מטעמי ביטחון אינדיבידואליים.

ו. אני מאמינה, שהקריטריונים המחמירים, שלא לומר דרקוניים, (כל ילדי הכלוא מעל גיל 13, כל האחים והאחיות מנעי ביקור) לקביעת הזכאות לביקורי המשפחה בכלא אשר העלית במכתבך, היו מפתיעים מאד את בית המשפט אילו נמסרו עתה לידיעתו.

2/..

ז. אף ההסתמכות על ההסכם עם הצלב האדום אין בה כדי לשנות בדיון זה. אני מפנה אותך להחלטת בג"צ אותה אני מצרפת למכתבי, לנוחיותך.

ח. אשר על כן, אני מעדיפה, מכל הבחינות, לראות במכתבך הגובה למכתב שאבד עליו הקלח, והיא עצמה אינה עוד אקטואלית בשל כך.

ט. אני מקווה שההנחיות אשר על פיהן פועל הצלב האדום הרושם את המבקשים לבקר בכלא תואמות את הציפיות שנקבעו בעקבות הדיון בפני בג"צ והחלטתו. ושלא יידרש מאתנו להוסיף ולעמול על תיקון הטעות שנפלה.

בסבוד רב,

תמר פלג שריק, עו"ד

תאריך : 30.3.2003

בתשובה נא לציין : 26008

לכבוד
סא"ל יאיר לוטשטיין
סגן היועמ"ש
לשכת היועמ"ש
ת.ד. 10482
בית אל 90300

בפקס

שלום רב,

הנדון: ביקור בני משפחה במחנה עופר
נחלה (ת.ז.) (וארבעת ילדיה
ממחנה פליטים ג'לזון, נפת רמאללה

1. מכתב זה בא בעקבות הדיון בבג"צ 11198/02 והחלטת הביניים מיום 16.2.2003 הנוגעת להסדרת הביקורים במחנה עופר.
2. ברצוני להסב את תשומת לבך לסירוב שבו נתקלה מרשתי בניסיונה לבקר את בעלה הכלוא. הגב' נחלה פנתה לצל"א בבקשה להסדירה את ביקורה יחד עם ארבעת ילדיה במחנה עופר. הגב' נחלה הנה אשתו של נחלה, ת.ז. שנעצר ב-6.10.02 ונשפט ל-22 חודשי מאסר.
- ב-7.3.03 נמסר לה ממשרדי הצל"א כי בקשתה לבקר את בעלה בעופר סורבה מטעמים ביטחוניים. הגב' נחלה לא נעצרה ולא נחקרה מעולם. יתרה מזאת, בעת שריצה בעלה את מאסרו הקודם בשנת 1994 קיבלה מרשתנו היתרי ביקור תקופתיים, ויצוין כי באותה עת היה בן-זוגה כלוא בתחום ישראל.
3. מר נחלה העצור במחנה עופר הנו חולה לב שעבר צנתור ונוטל תרופות כדרך קבע. במהלך מאסרו זה אושפז פעמיים בבתי חולים בישראל. לאחרונה לפני כשלושה שבועות אושפז בבית החולים הדסה בירושלים.
- מצ"ב מסמכים רפואיים מסומנים א', ב' ו-ג.
4. לבני הזוג ארבעה ילדים קטינים שביקורם אצל אביהם אושר אך אין הם יכולים לממש זכות זו שלא בלווי אמם. אביו של העצור הנו עיוור ואמו נפטרה זה מכבר. כאמור, במצב

הנוכחי אין מי שילווה את הילדים למעט האם המנועה.
להלן פירטי הילדים :

• , בת 10

• , בן 8

• , בת 6

• , בן שנתיים

5. אבקש את עזרתך בהסדרת ביקורה של מרשתנו וילדיה במחנה עופר. כמו כן אבקש לבדוק האם היו מקרים דומים למקרה מרשתנו ולדאוג שלא יישנו.

6. במקרה של מניעה או הגבלה, נא הנמקתך.

בכבוד רב,

יוסי וולפסון, עו"ד

לוט : מסמכים רפואיים – מסומנים א', ב'
העתק ת.ז. – מסומן ג'